

Παναγιώτης Σιωράς

Γεννήθηκα, μεγάλωσα, μεγάλωσα κι άλλο και κάποια στιγμή, από εκεί που έπαιζα πιάνο, εκκλησιαστικό όργανο και βιολοντσέλλο βρέθηκα με ένα κλαρινέτο στο χέρι και ένιωσα λίγο διαφορετικά. Αρκετά ώστε να το κρατάω μέχρι σήμερα περήφανα στα χέρια μου. Με αυτό γνώρισα τον δάσκαλό μου τον Στάθη, τον Ronald, τον Armand, τον Stanley, τον Claude, τον Romaine και άλλους πολλούς δασκάλους και φίλους. Έπαιξα μουσική για χάρη του Άκη, του Γιώργου, της Σμαρούς, του Βασίλη, της Γεωργίας και πολλών άλλων φίλων συνθετών. Έμαθα να κάνω με το κλαρινέτο μου τη θάλασσα, τα πουλιά, το τρένο, το καράβι και να ανοίγω τους φελούς απ'τα μπουκάλια. Να παίζω την αγάπη και τον πόλεμο, το θυμό και την ελπίδα. Μα πάνω απ'όλα έμαθα πολλά, μα ελπίζω όχι τα πάντα, για το όργανο που με μάγεψε.